

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

17 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Cobzac Elena

Boico Victor

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpat și avocatul acestuia Rotaru Vitalie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2020, în cauza penală privindu-l pe

Diacon Mihail Xxxxx, născut la xxxxx, originar din r-nul Xxxxx s. Xxxxx, domiciliat mun. Xxxxx, str. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 06.07.2016 - 01.07.2019

2. instanța de apel: 02.08.2019 – 05.10.2020

3. instanța de recurs: 05.02.2021 – 17.03.2021

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 01 iulie 2019, Diacon Mihail Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, la 8 (opt) ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a exercita activitate comercială pe un termen de 3 (trei) ani.

S-a dispus încasarea din contul lui Diacon Mihail în folosul lui Ciudin Vladimir suma de 14 000 (paisprezece mii) Euro, exprimați în monedă națională la cursul oficial al leului moldovenesc valabil la data executării obligației, cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracțiune, precum și suma de 5 000 (cinci mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral.

S-a admis în principiu acțiunea civilă înaintată de către Ciudin Vladimir, în partea reparării prejudiciului material produs prin infracțiune sub forma venitului ratat, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite, să hotărască instanța civilă.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, Diacon Mihail, la data de 30 aprilie 2010, acționând din interes material, în scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii și calităților

substanțiale ale obiectului actului juridic, prin comportament dolosiv, sub pretextul înstrăinării imobilului amplasat pe str. Xxxxx, mun. Xxxxx, a însușit de la Ciudin V. bani în sumă de 14 000 Euro, care potrivit cursului valutar al BNM constituie echivalentul a 233 507,40 lei, asigurându-l pe acesta că, va perfecta toate actele ce țin de tranzacția de vânzare-cumpărare, precum și va autentifica contractul în cauză, la notar, promisiune ce nu a fost realizată. Ulterior dreptul patrimonial al lui Diacon M. asupra imobilului fiind grevat, asupra acestuia fiind aplicate unsprezece sechestre, Diacon M. tăinuind informația ce vizează bunul indicat de la autoritățile competente, cât și de la Ciudin V., prin ce a cauzat părții vătămate Ciudin V., un prejudiciu material considerabil în proporții deosebit de mari.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Avocatul Rotaru Vitalie în numele inculpatului Diacon Mihail, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Diacon M. învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, să fie achitat, din motivul existenței relațiilor civile între părți, cât și din motiv că, fapta nu a fost săvârșită de inculpat, iar acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii.

În motivarea cerințelor a invocat:

- instanța incorect a ajuns la concluzia că, Diacon Mihail se face vinovat de infracțiunea incriminată;

- inculpatul nu a fost citat legal, nefiind informat despre careva ședințe în cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, la materialele cauzei nefiind prezente careva dovezi de citare legală, la fel, lipsesc și materialele ce vizează aducerea silită a inculpatului. Or, acesta se află în permanență la domiciliul indicat în materialele cauzei penale, unde suplimentar erau indicate și numerele de telefoane la care putea fi apelat;

-în sentință sunt probe ce dovedesc existența relațiilor civile dintre părți și anume cartea de imobil, potrivit căreia Diacon M. deține cu drept de proprietate încăperile de locuit din mun. Xxxxx, str. Xxxxx(f.d. 24-29, vol. I), cât și extrasul din Registrul Bunurilor Imobile (f.d. 42, 44, 53, vol. I). Astfel, Diacon Mihail dispunea de bunul imobil ce urma să fie înstrăinat părții vătămate, iar la momentul încheierii tranzacției prin întocmirea recipiselor, bunul imobil nu era grevat și putea fi înstrăinat prin perfectarea contractului, la notar. Astfel, inculpatul, fiind cunoscut cu partea vătămată, știind că ultimul dorește să procure bunul imobil, nu a creat părții vătămate impresii false, referitor la faptul, că urmează să îi înstrăineze bunul imobil;

- inculpatul și-a asumat niște angajamente realizabile fața de partea vătămată, promițând, că bunul imobil urmează a fi transmis părții vătămate, fapt ce a și fost realizat de facto, ori partea vătămată confirmă faptul că, a locuit și locuiește în bunul imobil nominalizat, astfel pe tot parcursul cercetării judecătorești, au fost prezentate probe, că inculpatul deținea bunul imobil, a

încercat și s-a interesat de întocmirea contractului la notar și nu a înstrăinat bunul imobil nominalizat unor terțe persoane. La fel, nu au fost create impresii greșite victimei care transmitea banii;

- din analiza materialului probator administrat, precum și circumstanțele constatate pe parcursul procesului penal, în raport cu faptele ce au stat la baza inițierii cauzei penale, rezultă prezența aspectelor ce exclud urmărirea penală și permit a efectua o apreciere completă a faptelor ce au servit ca obiect de cercetare în procesul penal și nu permit formularea unei concluzii de acuzare a lui Diacon Mihail, implicat în desfășurarea evenimentelor. Situația de litigiu dintre părți este de ordin civil, mai mult că, părțile au convenit prin recipisa din 15.05.2011 (f.d. 18, vol. I), modalitatea de restituire a sumelor de bani, incluzând și dobânzile de întârziere;

-în lipsa probelor, ce trebuie să demonstreze vinovăția lui Diacon M., acesta a fost pus sub învinuire, acuzat, doar bazându-se pe declarațiile părții vătămate și a martorilor, care au dat declarații contradictorii, nu s-a luat în considerare acțiunile părților până la situația de litigiu, comportamentul pe parcurs, precum și acțiunile întreprinse de Diacon M. în vederea executării angajamentului asumat;

-faptul că nu a fost întocmit contractul notarial, se datorează la aceea că partea vătămată nu a dorit acest fapt, nu poate constitui un motiv de învinovățire a lui Diacon M. Or, acesta nu putea cunoaște circumstanțele înstrăinării bunului imobil, iar debitorul Diacon M. a recunoscut sumele primite, și-a luat angajamentul de a restitui sumele menționate, prin întocmirea unei recipise de restituire a sumelor menționate;

- însăși partea vătămată a recunoscut că, inculpatul i-a spus că „*este nevoie de toată suma de bani și de a perfecta actele la notar*”;

-acuzarea nu a combătut declarațiile date de părți, martori și nu le-a analizat prin prisma înscrisurilor anexate la dosar, nu a efectuat toate acțiunile în scopul stabilirii tuturor circumstanțelor cauzei, nu s-au acumulat probe pertinente, concludente, obiective și suficiente pentru formularea unei concluzii ce ar indica la faptul comiterii infracțiunii de escrocherie. Organul de urmărire penală a trecut cu vederea aceste omisiuni esențiale și a înaintat învinuirea contrar prevederilor art. 96 Cod de procedură penală;

- din rechizitoriu, capetele de acuzare incriminate lui Diacon M. au fost imprecise, iar pe cale de consecință, organul de urmărire penală greșit a interpretat probatoriul administrat în cauză, în raport cu dispoziția art. 190 Cod penal, infracțiunea de escrocherie;

-declarațiile părții vătămate date pe parcursul examinării cauzei sunt contradictorii și diferă sumele pretins transmise, nu sunt justificate prin acte doveditoare și nici prin declarațiile martorilor, nu se confirmă suma prejudiciului adus părții vătămate;

- conform recipiselor și înțelegerii în formă scrisă, Diacon M. a împrumutat banii în sumă de 14 000 Euro de la partea vătămată, fapt confirmat prin

declarațiile inculpatului la urmărirea penală, or, chiar partea vătămată a declarat că, Diacon Mihail a împrumutat suma de bani, iar nerestituirea în termen reprezintă de fapt, o simplă neexecutare a convenției scrise (a recipisei);

- încălcarea drepturilor creditorului nu a fost cauzată de rea-intenția inculpatului, dar de refuzul părții vătămate de a perfecta contractul notarial, ce până la moment nu a fost posibilă, eșuând în prezent din cauză aplicării, începând cu anul 2013, a mai multor sechestre pe bunul imobil, cât și pe refuzul părții vătămate de a mai intra în posesia bunului imobil.

3.2 Inculpat, prin care a invocat faptul că, nu a fost citat legal despre careva ședințe de judecată, cauza fiind examinată în lipsa sa. La fel, inculpatul Diacon M. a invocat că, partea vătămată i-a achitat suma de 14 000 Euro, pentru imobilul din str. Xxxxx în câteva rate, iar faptul că nu a fost oformată tranzacția notarial, nu-i este imputabil lui, dat fiind faptul că, Ciudin Vladimir a refuzat să meargă la notar, în ziua concretă. A mai invocat inculpatul că, din motivul că partea vătămată a refuzat perfectarea actelor pe apartament, el nu a dorit să-i restituie banii în sumă de 14 000 Euro înapoi, totodată invocând și faptul că, i-a cheltuit, procurând în leasing un automobil.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2020, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința.

5. Instanța de apel a menționat că, deși inculpatul Diacon M., fiind audiat în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, vina în comiterea infracțiunii incriminate nu a recunoscut-o, vinovăția acestuia este pe deplin dovedită prin probele prezentate de către partea acuzării, printre care declarațiile părții vătămate, declarațiile martorilor și documentele cercetate în ședința de judecată, și anume: declarațiile părții vătămate Ciudin Vladimir, declarațiile martorilor Doroșchevici Ludmila, Moraru Angela, Parfentiev Liliana, Doroftei Igor; procesul-verbal despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 19.03.2015 (f. d. 3, vol. I); ordonanța de ridicare și procesul-verbal de ridicare din 19.03.2015 (f. d. 15-17, vol. I); recipisa din 30.04.2010 (f. d. 19, vol. I); recipisa (f. d. 20, vol. I); recipisa din 15.05.2011 (f. d. 18, vol. I); ordonanța de ridicare și procesul-verbal de ridicare din 16.04.2015 (f.d. 22-23, vol. I); cartea pe imobil (f.d. 24-29, vol. I); contractul de vânzare-cumpărare încheiat între Rusu Zinovia (vânzător) și Diacon Mihail (cumpărător) (f.d. 34-37, vol. I); proces-verbal de examinare a obiectului din 17.04.2015 (f. d. 42, vol. I); extrasul din Registrul bunurilor imobile nr. 0100101147 (f. d. 44-53, vol. I); ordonanța de recunoaștere în calitate de parte-vătămată din 22.09.2015, (f. d. 77, vol. I); încheierile executorilor judecătorești (f. d. 86, 91, 96, 99, 105, vol. I); procesul-verbal de confruntare din 19.04.2016, (f.d. 183-186, vol. I)

Instanța de apel a constatat că, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată, prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității, raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de

fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Diacon M. încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 190 alin. (5) Cod penal - *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii și calităților substanțiale ale obiectului actului juridic, dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv care a produs daune considerabile în proporții deosebit de mari.*

Cu referire la elementele constitutive ale componenței de infracțiune incriminată inculpatului, instanța de apel a reținut că, inculpatul Diacon M. a atentat la relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, la libertatea manifestării de voință și minimul necesar de încredere, în speță, obiectul material îl reprezintă bunurile ce au o existență materială, și anume suma de 14 000 Euro, însușită de către inculpat de la partea vătămată Ciudin Vladimir.

De asemenea, circumstanțele comiterii faptei de către inculpatul Diacon M., evidențiază în acțiunile lui intenția directă, or, cu certitudine s-a constatat fapta de dobândire ilicită a bunurilor părții vătămate, prin inducerea în eroare a acesteia, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii și calităților substanțiale ale obiectului actului juridic, dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv, ce a produs daune considerabile în proporții deosebit de mari. S-a mai constatat că, infracțiunea s-a consumat în momentul în care inculpatul Diacon Mihail a obținut posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunul altei persoane la propria sa dorință, și anume de suma de bani în mărime de 14 000 Euro, însușiți de la partea vătămată Ciudin Vladimir.

Totodată, la caz, a fost stabilit scopul de cupiditate, care a fost reținut în acțiunile inculpatului Diacon Mihail.

În contextul dat, instanța de apel a respins solicitarea de apel invocată de partea apărării privind pronunțarea unei sentințe de achitare în privința inculpatului Diacon M., pe motivul existenței relațiilor civile între părți, or, în cadrul cercetării judecătorești, prin probele administrate la materialele cauzei penale, s-a constatat dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii și calităților substanțiale ale obiectului actului juridic, dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv, ce a produs daune considerabile în proporții deosebit de mari, ceea ce denotă realizarea laturii obiective și subiective a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal.

Instanța de apel a remarcat că, în cadrul ședinței de judecată s-a constatat că, intenția îndreptată spre dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, și anume a sumelor bănești de la partea vătămată Ciudin Vladimir în mărime de 14 000 Euro, a fost consumată doar după transmiterea mijloacelor bănești.

Prin urmare, în ședința de judecată s-a constatat intenția, motivul și scopul comiterii faptei incriminate.

În procesul examinării cauzei penale, prin prisma argumentelor de apel invocate de partea apărării, instanța de apel nu a stabilit careva circumstanțe, ce ar pune la îndoială declarațiile părții vătămate, declarațiile martorilor, privitor la acțiunile inculpatului Diacon M. și careva temeuri de a nu crede acestor declarații, care au fost relatate sub jurământ (art. art. 312-313 Cod penal).

Instanța de apel a respins alegațiile părții apărării referitor la faptul, că existența relațiilor civile dintre părți se dovedește prin cartea de imobil, potrivit căreia Diacon Mihail deține cu drept de proprietate încăperile de locuit din mun. Xxxxx, str. Xxxxx și extrasul din Registrul Bunurilor Imobile, or, aceste acte dovedesc doar faptul că, inculpatul este proprietarul de drept al acestui imobil, fapt ce a permis inducerea în eroare a părții vătămate Ciudin Vladimir, sub pretextul vânzării-cumpărării bunului imobil, cu încheierea unei tranzacții și perfectarea acestui contract la notar, or, în caz contrar, și anume dacă inculpatul nu ar fi proprietarul de drept al acestui imobil, dânsul era în imposibilitatea să-și realizeze scopul de dobândire ilicită a sumelor bănești, ca urmare a faptului că, ultimul nu și-a realizat promisiunea, dreptul patrimonial al lui Diacon M. asupra imobilului fiind grevat, asupra acestuia fiind aplicate unsprezece sechestre.

Or, după cum rezultă și din argumentele de apel, invocate în cererea de apel, inculpatul fiind cunoscut cu partea vătămată, știa că ultimul dorește să procure bunul imobil, însă, alegațiile părții apărării despre faptul că, inculpatul nu a creat părții vătămate impresii false referitor la faptul că, urmează să-i înstrăineze bunul imobil, nu au putut fi apreciate ca fiind pertinente, deoarece, inculpatul nu și-a realizat promisiunea de perfectare a actelor juridice translativ de proprietate, partea vătămată declarând că *„a dat suma de 4 000 Euro, ulterior încă 4 000 Euro și 6 000 Euro, în total suma de 14 000 Euro, și din momentul respectiv, până în ziua de astăzi nu a primit nici un document asupra imobilului”*.

Tot în susținerea poziției de apărare a inculpatului Diacon M. se fac referire la recipisele anexate la dosar, din conținutul cărora rezultă: recipisa din 30.04.2010 - prin care Diacon Mihail a indicat că, a primit suma de 14 000 Euro și se obligă să transmită bunul imobil din mun. Chișinău, str. Xxxxx, lui Ciudin Vladimir; recipisa - prin care partea vătămată Ciudin Vladimir a indicat că, a dat cu titlu de arvună suma de 9 000 Euro, pentru a fi perfectat contractul de vânzare- cumpărare între Ciudin Vladimir și Diacon Mihail asupra bunului imobil din mun. Xxxxx, str. Xxxxx; recipisa din 15.05.2011 - prin care Diacon Mihail s-a obligat să restituie suma de 14 000 Euro, ce i-a fost transmisă acestuia de către partea vătămată Ciudin Vladimir.

Instanța de apel a respins alegațiile părții apărării potrivit căreia, la momentul încheierii tranzacției prin întocmirea recipiselor bunul imobil nu era grevat și putea fi înstrăinat prin perfectarea contractului la notar, deoarece acest fapt nu indică asupra la aceea, că între părți au existat relații civile, în contextul în care, inculpatul Diacon M. încă de la data dobândirii mijloacelor bănești nu

avea scopul de a perfecta actele necesare, astfel încât partea vătămată Ciudin Vladimir să dobândească dreptul de proprietate asupra bunului imobil, pentru care a achitat suma de 14 000 Euro, fapt ce rezultă atât din declarațiile părții vătămate, declarațiile martorilor, cât și actele scrise administrate la etapa urmăririi penale.

Tot în acest sens, instanța de apel apreciind probele administrate la dosar a constatat că, comportamentul inculpatului Diacon M. în raport cu partea vătămată Ciudin V. a depășit limitele unui „raport civil”, fapt ce rezultă anume din prezența laturii subiective în acțiunile inculpatului, care s-a realizat prin rea-credință din partea inculpatului, prin inducerea în eroare a părții vătămate, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii și calităților substanțiale ale obiectului actului juridic, prin comportament dolosiv, sub pretextul înstrăinării bunului imobil a însușit de la partea vătămată suma de 14 000 Euro.

În viziunea instanței de apel, critic urmează a fi apreciate și argumentele părții apărării, în partea ce ține de faptul că, inculpatul și-a asumat niște angajamente realizabile față de partea vătămată, fapt ce a și fost realizat, de facto ori partea vătămată confirmă că, a locuit și locuiește în bunul imobil, instanța de apel urmând să evidențieze faptul că, circumstanța ce ține de faptul că, partea vătămată locuiește în acel apartament nu constituie temei de a reține o altă calificare a acțiunilor inculpatului (și anume a unui raport civil), or, inculpatul a acționat prin înșelăciune față de partea vătămată, sub pretextul înstrăinării bunului imobil, promisiune ce nu a fost realizată de către inculpat, mai mult ca atât, dreptul patrimonial al inculpatului asupra bunului imobil a fost grevat, asupra acestuia fiind aplicate unsprezece sechestre, inculpatul tăinuind informația de la autoritățile competente, cât și de la partea vătămată.

La fel, instanța de apel a apreciat critic și argumentele părții apărării despre faptul că, situația de litigiu dintre părți este de ordin civil, părțile au convenit prin recipisa din 15.05.2011, modalitatea de restituire a sumelor de bani, incluzând și dobânzile de întârziere, or, aceste circumstanțe nu pot constitui temei de achitare a inculpatului, deoarece infracțiunea de escrocherie a fost consumată din momentul în care inculpatul a obținut posibilitatea reală de a se folosi și de a dispune de bunurile părții vătămate (în cadrul ședinței de judecată a fost constatat că partea vătămată a transmis inculpatului Diacon Mihail suma de 14 000 Euro), respectiv, la caz, infracțiunea a fost consumată, iar faptul că inculpatul, ulterior dobândirii mijloacelor bănești, și-a manifestat intenția de a restitui sumele de bani, poate doar să prezinte importanță în procesul de individualizare a pedepsei penale.

La fel, instanța de apel nu a putut reține ca fiind întemeiată poziția părții apărării, în partea ce ține de faptul că, contractul de vânzare-cumpărare nu a fost autentificat notarial, deoarece partea vătămată nu a dorit acest fapt, or, aceste circumstanțe sunt lipsite de logică, așa cum partea vătămată a transmis suma de 14 000 Euro, în scopul cumpărării acestui apartament, respectiv, este

firesc ca ultimul să urmărească și dobândirea de iure a dreptului de proprietate asupra bunului imobil în litigiu.

Tot în acest sens, instanța de apel a reținut ca pertinente și concludente declarațiile părții vătămate Ciudin Vladimir, care a indicat că, până la ziua actuală așa și nu au plecat la notar, s-a adresat lui Diacon Mihail, dar el nu i-a comunicat nimic despre documentele casei, care nu era privatizată.

În viziunea instanței de apel, declarațiile părții vătămate Ciudin Vladimir coroborează cu declarațiile martorului Doroșchevici Ludmila, care a indicat că, l-au întrebat pe Diacon M., când o să fie perfectate toate documentele, iar Diacon M. răspundea că, la reședință este nepotul lui, care face armată. Permanent spunea că totul o să fie bine, că are un copil mic. Atunci când a văzut că el nu poate să facă toate documentele au insistat ca Diacon Mihail să meargă la notar, dar el a refuzat categoric, nu dorea să se clarifice cu ei. Totodată, inculpatul a comunicat că, nu poate să facă documentele din motivul că, trebuia să fie proiectul. Pentru proiect, soțul a achitat 200 Euro. Ulterior, când au înțeles că, el nu poate face documentele, soțul său, Ciudin Vladimir, s-a apropiat de Diacon M. și a solicitat banii înapoi.

Totodată, faptul că asupra bunului imobil au fost instituite mai multe sechestre, îndreptățește refuzul părții vătămate Ciudin Vladimir de a mai intra în posesia bunului imobil, or, în aceste condiții este afectată speranța legitimă a părții vătămate de a obține acest bun imobil, fără a fi afectat de careva modalități restrictive, astfel ultimul a solicitat restituirea mijloacelor bănești.

Instanța de apel a respins și argumentele părții apărării, în partea ce ține de faptul că, declarațiile părții vătămate sunt contradictorii și diferă sumele pretins transmise, nu sunt justificate prin acte doveditoare și nici prin declarațiile martorilor nu se confirmă suma prejudiciului adus părții vătămate, or, declarațiile părții vătămate au fost apreciate ca fiind pertinente, concludente, veridice și care coroborează cu celelalte probe administrate la dosar, instanța de apel nu a constatat careva divergențe în declarațiile părții vătămate, mai mult ca atât, alegațiile părții apărării referitor la faptul că, există divergențe asupra sumelor transmise inculpatului, instanța de apel a menționat că, conținutul recipisei din 30.04.2010, prin care Diacon Mihail a indicat că, a primit suma de 14 000 Euro și se obligă să transmită bunul imobil din mun. Chișinău, str. Xxxxx, lui Ciudin Vladimir, în proprietate

Respectiv, suma prejudiciului adus părții vătămate este constituit din banii în mărime de 14 000 Euro, ce au fost însușiți de către inculpatul Diacon M. și care în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (1¹) Cod penal, constituie „proporții deosebit de mari” - agravanta prevăzută la alin. (5) art. 190 Cod penal.

În ceea ce privește alegațiile părții apărării despre faptul că, instanța de fond a examinat cauza în lipsa inculpatului, care nu a fost citat legal, instanța de apel le-a respins ca nefondate, or, instanța de fond a întreprins toate măsurile pentru citarea inculpatului, la fel, prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul

Centru din 21 iunie 2018, s-a dispus aducerea silită a inculpatului la ședința de judecată, fiind anexat raportul IP Centru, pe marginea executării încheierii despre aducerea silită (f.d. 39-40, 44, vol. I), (deși avocatul Rotaru V. a susținut că, lipsesc și materialele ce vizează aducerea silită a inculpatului). Ulterior, prin încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 20 septembrie 2018, s-a dispus anunțarea în căutare a inculpatului Diacon M. (f.d. 48-49, vol. I), în privința ultimului fiind intentat dosarul de căutare cu nr. 2018010345 (f.d. 52, vol. I).

În aceste împrejurări, instanța de apel a reținut că, soluția instanței de fond de a dispune examinarea cauzei penale în lipsa inculpatului, cu participarea avocatului, corespunde prevederilor art. 321 Cod procedură penală.

În concluzie, instanța de apel a constatat în baza materialelor dosarului penal că, inculpatul Diacon Mihail a comis infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal, respingând apelurile declarate ca fiind nefondate, reținând în acest sens că, sentința este una legală și întemeiată, iar careva temeiuri de casare a sentinței nu au fost reținute.

6. Hotărârile judecătorești adoptate în cauză sunt atacate cu recursuri ordinare de către:

6.1 Avocatul Rotaru V. în numele inculpatului, care solicită casarea acestora, cu remiterea cauzei la o nouă rejudecare, în instanța de apel în alt complet de judecată sau să fie dispusă achitarea lui Diacon M., din motivul existenței relațiilor civile între părți, cât și din motiv că, acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii.

În motivarea recursului a indicat aceleași motive pe care le-a invocat în apel, suplimentar menționând că:

- instanța de apel nu a luat în considerație că, pornirea urmăririi penale pe caz s-a efectuat cu esențiale încălcări a prevederilor art. art. 262 și 274 Cod de procedură penală și anume, în lipsa unei sesizări înaintate în ordinea art. 262 Cod de procedură penală, sau a unui raport de autosesizare a procurorului, în care să fie expuse circumstanțele depistate și să se dispună înregistrarea infracțiunii. Solicită ca toate acțiune procesuale efectuate de către acuzatorul de stat, să fie declarate nule și să nu fie admise ca probe în prezenta cauză penală, solicitare ce nu a fost analizată și nici expusă în decizie, ce consideră o încălcare gravă a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului;

- instanța de apel nu a examinat încălcările că, toate cercetările judiciare și examinarea s-a efectuat în lipsa inculpatului Diacon M., neacordându-i dreptul la apărare eficientă, sau a-și exprima și a-și apăra drepturile, prin intermediul unui apărător ori reprezentant legal, în care ar avea încredere pentru încredințarea probelor și a argumenta circumstanțele derulate. Acest fapt este o încălcare foarte gravă al drepturilor fundamentale ale inculpatului Diacon M., asupra căreia instanța de apel a ignorat a se expune;

- instanța de apel nu s-a expus asupra argumentului invocat în cererea de apel a apărătorului, prin care se constată că, la colectarea probelor, de către

organul de constatare și organul de urmărire penală au fost admise mai multe încălcări esențiale constatate și argumentate de către instanța de fond. În conformitate cu prevederile art. 94 Cod de procedură penală, solicită ca actele procedurale ale OUP, să nu fie admise ca probe și să fie excluse din dosar, deoarece au fost obținute de către organul de urmărire penală cu încălcări esențiale ale legislației în vigoare, cu violarea drepturilor expuse mai sus;

- modalitatea de motivare a soluției dă dovadă că, instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 414 și 417 Cod de procedură penală, instanța neexpunându-se asupra argumentelor părții apărării. La fel, instanța de apel a evitat să argumenteze dacă este dovedită intenția inculpatului de cupiditate, dacă inculpatul urmărea scopul sustragerii sumelor bănești și nu intenția să nu-și execute obligațiile asumate prin contract. Motivarea instanței de apel privind vinovăția inculpatului Diacon Mial, constă în trimiterea la toate actele din dosar și enumerarea acestora fără a face o analiză a admisibilității acestora. Astfel, este vădit neîntemeiată aprecierea unilaterală a declarațiilor martorilor acuzării fără a aprecia în ansamblu toate probele;

- instanța de apel, rejudecând cauza, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, și în special asupra argumentului *„dacă raporturile dintre inculpat și partea vătămată sunt de natură civilă, iar primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie”*, instanța de apel evitând să verifice dacă inculpatul avea sau nu intenția de însușire a bunurilor părții vătămate și existența în prezenta cauză a relațiilor de ordin civil;

- instanța de fond și cea de apel a adordat o tratare neobiectivă față de inculpat, acordând prioritate părții acuzării și lezând principiul egalității armelor în procesul penal, fapt ce direct încalcă dreptul la un proces echitabil, consfințit la art.6 CEDO.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 12), 13) Cod de procedură penală.

6.2 Inculpat, care solicită casarea acestora, cu remiterea cauzei la o nouă rejudecare, în instanța de apel în alt complet de judecată sau să fie dispusă achitarea lui Diacon M., din motivul existenței relațiilor civile între părți, cât și din motiv că, acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii, invocând aceleași motive menționate de avocatul Rotaru V. în recursul său.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din cuprinsul recursurilor declarate de către inculpat și avocatul acestuia, se reține, că se invocă ca temeiuri de drept pct. 6), 10), 12), 13) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită; a intervenit o lege penală mai favorabilă condamnatului.*

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, poate administra, la cererea părților orice probe noi și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Instanța de recurs, studiind textul deciziei atacate, constată că, temeiul invocat și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursurilor declarate, dat fiind faptul, că instanța de apel, judecând cauza și verificând probele în ședința de judecată a motivat detaliat și clar soluția adoptată în urma propriei analize și examinări coroborate a probelor, ce au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei, precum și a elementelor de fapt pe care se sprijină soluția de condamnare dispusă în cauză, expunându-se argumentat din care motive a ajuns la concluzia de menținere a sentinței de vinovăție a inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal. Totodată, instanța de recurs consideră, că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apeluri și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, cuprinzând argumente fundamentate în fapt și în drept, prezentate în hotărârea atacată și corect a considerat, că Diacon M. este vinovată în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal.

Instanța de recurs relevă, că argumentele recurentului invocate în recurs, referitor la nevinovăția inculpatului, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-a formulat și s-a punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului, pe care Colegiul le însușește.

O altă remarcă, pe care instanța de recurs nu a putut-o trece cu vederea, se referă la faptul că, inculpatul și apărătorul acestuia, în cererile de recurs, în premieră, invocă critici nediscutate până acum la celelalte etape de judecare a cauzei, ceea ce raportându-se la art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, este inadmisibil. Una din regulile de bază de care se ghidează instanța de recurs la

preluarea spre examinare a cerințelor recurenților, este discutarea acestora la etapele anterioare de examinare a cauzei.

Or, temeiurile menționate la alin. (1) din art. 427 Cod de procedură penală, pot fi invocate în recurs, doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel, în speță, nici prima condiție, nici cea de a doua nu este incidentă. Din actele cauzei se constată că, la etapa precedentă de judecare a cauzei, chestiuni de genul că: pornirea urmăririi penale pe caz s-a efectuat cu esențiale încălcări a prevederilor art. art. 262 și 274 Cod de procedură penală, acțiunile procesuale efectuate de organul de urmărire penală și acuzatorul de stat, au fost obținute cu încălcări ale legislației, urmând să fie declarate nule, nu au fost disputate.

Referitor la criticile din recurs precum că, reieșind din rechizitoriu, capetele de acuzare incriminate lui Diacon M. au fost imprecise, instanța de recurs le consideră neîntemeiate.

La acest capitol, Colegiul reține, că în conformitate cu prevederile art. 296 alin. (2) Cod de procedură penală, rechizitoriul se compune din două părți: expunerea și dispozitivul. Expunerea cuprinde informații despre fapta și persoana în privința căreia s-a efectuat urmărirea penală, analiza probelor care confirmă fapta și vinovăția învinuitului, argumentele invocate de învinuit în apărarea sa și rezultatele verificării acestor argumente, circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea învinuitului, precum și temeiurile pentru liberarea de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal dacă constată asemenea temeiuri. Dispozitivul cuprinde date cu privire la persoana învinuitului și formularea învinuirii care i se incriminează cu încadrarea juridică a acțiunilor lui și mențiunea despre trimiterea dosarului în instanța judecătorească competentă.

Colegiul penal remarcă, faptul că învinuirea înaintată lui Diacon M., prin rechizitoriu, este clară și concretă fiind indicată formularea învinuirii ce i se incriminează, cu încadrarea juridică a acțiunilor acestuia. Astfel, în rechizitoriu este descrisă fapta ce i se incriminează lui Diacon M. în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, iar prima instanță, just reieșind din probatoriul administrat în cauză și în conformitate cu prevederile art. 394 alin. (1) pct. 1), a descris fapta criminală, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, consecințele infracțiunii. Mai mult ca atât, în cadrul ședinței de judecată în prima instanță, la data de 27.04.2017 (f.d. 81 v. II), inculpatul în prezența apărătorului său, a declarat, că învinuirea îi este clară, însă nu recunoaște vina, ceea ce este un drept al său. Prin urmare, Colegiul penal constată, că acuzatul Diacon M., a fost informat într-o limbă pe care o cunoaște în mod amănunțit asupra naturii și cauzei acuzației împotriva sa, declarând în fața instanței de judecată în prezența avocatului prin viu grai, că îi este clară învinuirea adusă, așa cum prescriu garanțiile prevăzute la art. 6§3 lit. a) al Convenției europene.

Totodată, instanța de recurs reține, că recurenții invocă în prezenta speță temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Însă, din conținutul recursurilor declarate, Colegiul atestă, că în opinia acestora, inculpatul nu este vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal. Deci, în atare împrejurări, instanța de recurs consideră că, de fapt, în recursurile declarate se semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin prisma neîntrunirii elementelor infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, în acțiunile inculpatului, solicitând în cele din urmă achitarea acestuia. Respectiv, este alogică invocarea temeiului pentru recurs stipulat la pct. 12) al aceleiași norme, precum că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, fiindcă în asemenea abordare se subînțelege, că totuși inculpatul a săvârșit o careva infracțiune, însă aceasta nu a fost încadrată juridic corect. Totodată, din conținutul recursurilor, nici nu se atestă o argumentare desfășurată a acestui temei pentru recurs, fiind doar indicat la temeiurile de drept, la fel cum a fost indicat și temeiul prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Pe această linie de considerente, Colegiul penal va examina recursurile prin prisma incidenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

În cauza supusă judecării Colegiul penal consideră, că instanța de apel reținând circumstanțele de fapt ale cauzei și-a motivat concluzia prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o evaluare justă și obiectivă, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal.

De asemenea, Colegiul penal consideră, că nu sunt întemeiate nici criticile referitoare la faptul că, în speță sunt probe ce dovedesc existența relațiilor civile între părți și anume cartea de imobil și extrasul din Registrul Bunurilor Imobile, Diacon M., fiind acuzat doar în baza declarațiile părții vătămate și a martorilor, ce sunt contradictorii. La alegațiile date, instanța de recurs menționează, că acestea au constituit obiect de discuție în cadrul instanțelor de fond, asupra cărora instanțele de judecată s-au expus suficient și argumentat, deoarece au

constituit linia principală de apărare în cadrul prezentului proces penal și cărora le-au fost acordate o atenție deosebită, precum rezultă din materialele cauzei și hotărârile adoptate în speța dată. Deci, reieșind din lucrările dosarului, Colegiul penal nu se poate îndepărta de la concluziile privind faptul că, partea apărării nu a prezentat careva probe pertinente și concludente ce ar confirma că, inculpatul nu a comis fapta incriminată, or, la caz, s-a constatat că, inculpatul Diacon Mihail a acționat cu intenție directă, în scop de cupiditate. Intenția inculpatului fiind îndreptată spre dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, și anume a sumelor bănești de la partea vătămată Ciudin Vladimir, în mărime de 14 000 Euro, a fost consumată doar după transmiterea mijloacelor bănești.

În acest sens, Colegiul penal reține și faptul că, instanța de apel întemeiat a respins alegațiile părții apărării referitor la faptul că, existența relațiilor civile dintre părți se dovedește prin cartea de imobil și extrasul din Registrul Bunurilor Imobile, deoarece aceste acte dovedesc doar faptul că, inculpatul este proprietarul de drept al imobilului din mun. Chișinău, str. Xxxxx, fapt ce a permis inducerea în eroare a părții vătămate Ciudin Vladimir, sub pretextul vânzării-cumpărării bunului imobil, cu încheierea unei tranzacții și perfectarea acestui contract la notar, or, în caz contrar, și anume dacă inculpatul nu ar fi fost proprietarul de drept al acestui imobil, dânsul era în imposibilitatea să-și realizeze scopul de dobândire ilicită a sumelor bănești, ca urmare a faptului că, ultimul nu și-a realizat promisiunea, dreptul patrimonial al lui Diacon M. asupra imobilului fiind grevat, asupra acestuia fiind aplicate unsprezece sechestre.

De menționat este și acel fapt, că inculpatul fiind cunoscut cu partea vătămată, știa că ultimul dorește să procure bunul imobil, însă, alegațiile părții apărării despre faptul că, inculpatul nu a creat părții vătămate impresii false referitor la faptul că, urmează să-i înstrăineze bunul imobil, nu au putut fi apreciate ca fiind pertinente, deoarece, inculpatul nu și-a realizat promisiunea de perfectarea a actelor juridice translativ de proprietate, partea vătămată declarând că *„a dat suma de 4 000 Euro, ulterior încă 4 000 Euro și 6 000 Euro, în total suma de 14 000 Euro, și din momentul respectiv, până în ziua de astăzi nu a primit nici un document asupra imobilului”*. Astfel, Colegiul penal concluzionează că, instanțele de judecată justificat au conchis, că comportamentul inculpatului Diacon Mihail în raport cu partea vătămată Ciudin Vladimir a depășit limitele unui „raport civil”, fapt ce rezultă anume din prezența laturii subiective în acțiunile inculpatului, ce s-a realizat prin rea-credință din partea inculpatului, prin inducerea în eroare a părții vătămate, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii și calităților substanțiale ale obiectului actului juridic, prin comportament dolosiv, sub pretextul înstrăinării bunului imobil, a însușit de la partea vătămată suma de 14 000 Euro.

Cu privire la invocările autorilor recursurilor, precum că inculpatul și-a asumat niște angajamente realizabile față de partea vătămată, fapt ce a și fost realizat de facto, ori partea vătămată confirmă că, a locuit și locuiește în bunul

imobil, Colegiul penal reține că, în partea motivată a hotărârii adoptate, instanța de apel a menționat, că circumstanța ce ține de faptul că, partea vătămată locuiește în acel apartament nu constituie temei de a reține o altă calificare a acțiunilor inculpatului (și anume a unui raport civil), or, inculpatul a acționat prin înșelăciune față de partea vătămată, sub pretextul înstrăinării bunului imobil, promisiune ce, însă, nu a fost realizată de către inculpat, mai mult ca atât, dreptul patrimonial al inculpatului asupra bunului imobil a fost grevat, asupra acestuia fiind aplicate unsprezece sechestre, inculpatul tăinuind informația de la autoritățile competente, cât și de la partea vătămată.

Nu pot fi reținute ca întemeiate de către Colegiul penal, nici argumentele invocate în prezentul recurs, referitoare la faptul că, situația dintre părți este de ordin civil, deoarece părțile au convenit prin recipisa din 15 mai 2011, modalitatea de restituire a sumelor de bani, incluzând și dobânzile de întârziere. La aceste alegații, Colegiul notează, că la examinarea cauzei în instanța de apel, această instanță, în hotărârea adoptată s-a expus și asupra chestiunii date, specificând că, aceste circumstanțe nu pot constitui temei de achitare a inculpatului, deoarece infracțiunea de escrocherie a fost consumată din momentul în care inculpatul a obținut posibilitatea reală de a se folosi și de a dispune de bunurile părții vătămate (în cadrul ședinței de judecată a fost constatat că, partea vătămată a transmis inculpatului Diacon Mihail suma de 14 000 Euro), respectiv, la caz, infracțiunea a fost consumată, iar faptul că inculpatul, ulterior dobândirii mijloacelor bănești, și-a manifestat intenția de a restitui sumele de bani, poate doar să prezinte importanță în procesul de individualizare a pedepsei penale.

Nu pot fi reținute de către instanța de recurs nici aserțiunile, precum că contractul de vânzare-cumpărare nu a fost autentificat notarial, deoarece partea vătămată nu a dorit acest fapt, or instanța de apel întemeiat a reținut că, aceste circumstanțe sunt lipsite de logică, așa cum partea vătămată a transmis suma de 14 000 Euro în scopul cumpărării acestui apartament, respectiv, era firesc ca ultimul să urmărească și dobândirea de iure a dreptului de proprietate asupra bunului imobil în litigiu. Mai mult ca atât, Colegiul penal reține că, în acest sens, instanța de apel just a reținut ca fiind pertinente și concludente declarațiile părții vătămate Ciudin Vladimir, care a indicat că *„până la ziua actuală așa și nu au plecat la notar, s-a adresat lui Diacon Mihail, dar el nu i-a comunicat nimic despre documentele casei, care nu era privatizată.”*, declarațiile ce coroborează cu declarațiile martorului Doroșchevici Ludmila care a indicat că *„l-au întrebat pe Diacon Mihail când o să fie perfectate toate documentele, iar Diacon Mihail răspundea că la reședință este nepotul lui, care face armată. Permanent spunea că, totul o să fie bine, că are un copil mic. Atunci când a văzut că el nu poate să facă toate documentele, au insistat ca Diacon Mihail să meargă la notar, dar el a refuzat categoric, nu dorea să se clarifice cu ei. Totodată, inculpatul a comunicat că, nu poate să facă documentele din motivul că, trebuia să fie proiectul. Pentru proiect, soțul a achitat tot 200 Euro. Ulterior, când au înțeles că, el nu poate face documentele, soțul său Ciudin Vladimir s-a*

apropiat la Mihail Diacon și a solicitat banii înapoi.” Totodată, faptul că asupra bunului imobil au fost instituite mai multe sechestre, îndreptățește refuzul părții vătămate Ciudin Vladimir de a mai intra în posesia bunului imobil, or, în aceste condiții este afectată speranța legitimă a părții vătămate de a obține acest bun imobil, fără a fi afectat de careva modalități restrictive, astfel ultimul a solicitat restituirea mijloacelor bănești.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal atestă, că nu sunt întemeiate argumentele recurentului, precum că, declarațiile părții vătămate sunt contradictorii și diferă sumele pretins transmise, deoarece declarațiile părții vătămate au fost apreciate ca fiind pertinente, concludente, veridice și care coroborează cu celelalte probe administrate la dosar, nefiind constatate careva divergențe în declarațiile părții vătămate, mai mult ca atât, alegațiile părții apărării referitor la faptul că, există divergențe asupra sumelor transmise inculpatului, Colegiul penal atestă că, reieșind din conținutul recipisei din 30.04.2010, Diacon Mihail a indicat că, a primit suma de 14 000 Euro și se obligă să transmită bunul imobil din mun. Xxxxx, str. Xxxxx, lui Ciudin Vladimir, în proprietate.

La fel, Colegiul penal ține să menționeze, că modificările intervenite în dispoziția art. 190 Cod penal, prin Legea Nr. 179 din 27.07.2018, în vigoare la 17.08.2018, nu influențează nici într-un fel încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului Diacon M. și nu schimbă situația acestuia.

Nu este întemeiat nici următorul motiv de critică din recurs, precum că instanța de fond a examinat cauza în lipsa inculpatului, care nu a fost citat legal. În acest sens, Colegiul penal reține, că, instanța de fond a întreprins toate măsurile pentru citarea inculpatului, mai mult ca atât, prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 21 iunie 2018, s-a dispus aducerea silită a inculpatului la ședința de judecată, fiind anexat raportul IP Centru, pe marginea executării încheierii despre aducerea silită (f.d. 39-40, 44, vol. I, deși avocatul V. Rotaru a susținut că, lipsesc și materialele ce vizează aducerea silită a inculpatului). Ulterior, prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 20 septembrie 2018, s-a dispus anunțarea în căutare a inculpatului Diacon Mihail (f.d. 48-49, vol. I), în privința ultimului fiind intentat dosarul de căutare cu nr. 2018010345 (f.d. 52, vol. I). Astfel, instanța de apel întemeiat a reținut, că soluția primei instanțe de a dispune examinarea cauzei penale în lipsa inculpatului, cu participarea avocatului, corespunde prevederilor art. 321 Cod procedură penală.

Din acest punct de vedere, Colegiul penal conchide că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 13) Cod de procedură penală, la care se face referire în recursurile declarate.

Generalizând în ansamblu probele administrate, Colegiul penal statuează, că nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate, iar acțiunile acestuia sânt incidente elementelor

infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal și în cele din urmă temeiurile pentru recurs invocate, nu și-au găsit confirmarea.

În virtutea considerentelor expuse mai sus, constatând că, în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de prima instanță și instanța de apel în privința inculpatului, nefiind identificată de instanța de recurs vreo eroare judiciară, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârilor judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către recurenți în recursurile ordinare deferite spre examinare.

Finalmente, Colegiul penal apreciază ca legală și întemeiată hotărârea instanței de apel, ce a fost adoptată în corespundere cu prevederile art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursurile ordinare declarate de către inculpat și avocatul acestuia Rotaru Vitalie, sunt inadmisibile, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 2) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpat și avocatul acestuia Rotaru Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2020, în cauza penală privindu-l pe **Diacon Mihail Xxxx**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 15 aprilie 2021.

Președinte

Toma Nadejda

Judecător

Cobzac Elena

Judecător

Boico Victor